

Postul Mare 2015, să înaintăm pe calea reconcilierii, a păcii și a umilinței

18 februarie, Roma

Miercurea Cenușii

Dragi frați și surori din Familia Vincentiană,

Harul și pacea Domnului nostru Isus Cristos să fie mereu în inimile noastre!

Timpul Postului Mare este propice pentru a medita asupra misterelor credinței noastre. Suntem invitați din nou să ne alăturăm lui Isus pe drumul spre Ierusalim, să-l însoțim până pe Calvar, să așteptăm în tăcere lângă mormânt și să recunoaștem slava învierii sale pe care o împărtășește cu noi. Evanghelia din Miercurea Cenușii ne amintește că dincolo de simbolurile exterioare și bogate ale acestui timp de har, Postul Mare este o cale interioară: *”Tu, însă, când te rogi, intră în camera ta și, închizând ușa, roagă-te Tatălui tău care este acolo, în ascuns, și Tatăl tău, care vede în ascuns, te va răsplăti.”* (Matei 6,6)

Tema reflecției pentru Postul Mare este centrată pe **reconciliere, pace și umilință**; am ales această temă în urma învățăturii pe care am tras-o în timpul vizitelor pastorale la serviciile oferite de Fiicele Carității în Coreea de Sud și Nagasaki (Japonia), în Mauritania și în Tunisia (Africa). În mijlocul neliniștilor, tensiunilor, durerilor și suferințelor pe care le trăim în lume și în viața proprie, Postul Mare ne oferă numeroase ocazii de a intra ”în interiorul” sufletului nostru pentru a întâlni și primi un întreg concert de mângâieri care ajung la noi datorită **reconcilierii, păcii și umilinței**.

Reconcilierea (împăcarea)

În timpul vizitei la Fiicele Carității din Coreea de Sud acestea m-au dus la **”Parcul împăcării”**, o fâșie de pământ ce se află între Coreea de Sud și Coreea de Nord. Parcul a fost construit după războiul din Coreea în efortul de colaborare dintre guvern și cetățeni, și Coreenii vin aici pentru a se reculege și a se ruga pentru reconcilierea pe această peninsulă formată din două țări însă un singur popor ce împărtășește aceeași istorie, aceeași limbă și aceeași cultură. Fiicele Carității au transformat această vizită într-un pelerinaj, iar noi am traversat parcul cu calm în meditație și rugăciune. Această experiență este în corelație cu Postul Mare care ne invită să căutăm împăcarea în viața noastră începând cu **împăcarea sufletească**, atunci când suntem conștienți că suntem

copiii preaiubiți ai lui Dumnezeu. Abia după aceea putem să ne apropiem cu gesturi de împăcare de familiile noastre, vecinii și comunitățile religioase, de munca și slujirea noastră și de asociațiile de care aparținem. În acest mod aprofundăm legăturile dintre frații și surorile noastre în domnul nostru Isus Cristos.

Dacă lăsăm duhul împăcării să pătrundă în viața noastră, atunci vom putea să ne identificăm cu Fiul Risipitor despre care ne vorbește Scriptura în timpul Postului Mare. Și noi eram "morți" și am revenit la viață; eram pierduți și "am fost regăsiți" de Tatăl nostru care vrea "să sărbătorească și să se bucure" împreună cu noi (Luca 15,32). Sfântul Vincențiu de Paul care și-a consacrat întreaga viață pentru a reconcilia persoanele ce proveneau din toate mediile sociale spunea: *"Binele pe care îl aduce pacea și reconcilierea... este atât de mare și atât de plăcut lui Dumnezeu încât El spune fiecăruia în parte: Inquire pacem et perseguere eam. Căutați pacea și alergați după ea"* (Scrisoarea 150 din 16 septembrie 1633, Coste I, pag. 216).

În timpul Postului Mare să ne rugăm pentru reconcilierea dintre națiuni, de exemplu între Coreea de Nord și Coreea de Sud, reconcilierea dintre regiuni, țări și în familiile și comunitățile noastre pentru a putea fi persoane ale căror viață și fapte reflectă iubirea lui Cristos care ne-a adus împăcarea. Doar prin Isus Cristos putem realiza reconcilierea adevărată cu urmări durabile asupra Bisericii și societății noastre.

Pacea

Pacea este rodul reconcilierii și mă conduce la al doilea pelerinaj, la Kobe, Japonia, unde am vizitat confrății Lazariști și Fiicele Carității. Am mers și la Nagasaki, orașul în care sunt cei mai mulți catolici din Japonia. După cum știm din istorie, o bombă atomică a lovit Nagasaki pe 9 august 1945. După această experiență oribilă, Japonia și alte persoane de bunăvoință au căutat un mod vizibil de promovare a păcii în mijlocul acestei tragedii și au construit "**Parcul Păcii**" pe care l-am vizitat. Parcul este plin de simboluri de pace pe le-au oferit țările și diferite persoane din lumea întreagă.

Principalul simbol care mi-a atras atenția este statuia unui om așezat cu o mână întinsă și una ridicată spre cer reprezentând chemarea la pace. Cu un picior pe pământ și celălalt îndoit pe genunchi el vrea să simbolizeze căutarea păcii care presupune nevoia de contemplare (piciorul îndoit) și de acțiune (piciorul așezat pe pământ). Mâna întinsă arată că toți oamenii trebuie să fie artizani ai păcii, iar

mâna ridicată arată că pentru a realiza într-adevăr lucrările păcii este nevoie de ajutorul lui Dumnezeu.

Rădăcina împăcării este pacea necesară fiecăruia dintre noi și ea începe în inimile noastre. Abia după aceea prinde rădăcini în familiile, comunitățile noastre, la vecini, în munca, slujirea și asociațiile de care aparținem. Ca Familie Vincențiană trebuie să ne străduim să cultivăm pacea și să o promovăm prin toate mijloacele posibile. Sfântul Vincențiu ne amintește: *"caritatea vrea ca noi să ne dăm silința să ducem pacea acolo unde lipsește"* (Scrisoarea 2054 din 23 aprilie 1656, Coste V, pag. 602).

Postul Mare ne oferă momentul ideal ca să ne rugăm pentru **pace** acum când trăim într-un context de amenințare continuă de război, terorism și violență în lume. Acest demers spre împăcare al cărui rod este pacea se realizează practicând umilința. Am văzut această virtute practică în toată splendoarea ei în timpul vizitei la Fiicele Carității din Mauritania și Tunisia.

Umlința

Pentru a sluji săracii din aceste țări, Fiicele Carității trebuie să o facă în umilință și discreție. În Mauritania, țară declarată 100 % musulmană, Fiicele Carității lucrează împreună cu comunitățile religioase de origine creștină fără a fi recunoscute de stat ca entități vizibile. În aceste țări, Fiicele Carității practică o mare umilință atât personal cât și comunitar deoarece lucrează cu asociații laice care ajută săracii. Nu ele au responsabilitatea, însă trebuie să lucreze împreună cu cei care le conduc.

Viața și munca într-un asemenea mediu cere împăcare și pace interioară pentru acceptarea circumstanțelor. Această situație este o invitație la adevărata umilință la "Kenosă" la despuiere de sine. Viața într-un asemenea mediu în care nu ești nici acceptat, nici recunoscut, este foarte grea. Și este și mai greu pentru că nu există posibilitatea de a mărturisi public Biserica și carisma vincențiană.

Practicarea acestei umilințe este posibilă doar print-o viață spirituală solidă de rugăciune și susținere reciprocă în comunitate. Egoul omenesc n-a renunțat niciodată cu ușurință la dorința de a domina și de a căuta aprobare și recunoștință. Prezența Fiicelor Carității în Provincia din Africa de Nord reprezintă o mărturie discretă dar fermă de umilință. Această mărturie dă posibilitatea carismei noastre de slujire a săracilor să continue, mai ales prin slujirea persoanelor ce trăiesc la marginea societății. Aceștia sunt săracii lui

Dumnezeu și ai Sfântului Vincențiu, cei mici adesea dați de-o parte și chiar uitați.

Fiițele Carității și membrii Familiei vincentiene slujesc săracii în situații asemănătoare în întreaga lume de astăzi. În slujirea lor umilă și adesea ascunsă ei sunt una cu săracii prin mărturia lor voluntară. Sfântul Vincențiu spunea: *”Umilința așadar înseamnă să te nimicești înaintea lui Dumnezeu și să te distrugi pe tine însuși pentru ca Dumnezeu să aibă loc în inima ta, să nu căutăm respectul și recunoștința oamenilor și să luptăm fără încetare împotriva atacurilor mândriei... Prin umilință (persoana) se nimicește pe sine pentru a fi prezent doar Dumnezeu, care trebuie preamărit”* (Conf. 211 din 22 august 1659, Coste XII, pag. 304).

Știu din propria experiență că pentru a munci în favoarea reconcilierii și pentru a obține pacea în inimile noastre trebuie să ne însușim și să practicăm virtutea umilinței. Ca să ajungem la umilință, cea mai bună cale este să ne examinăm inima cu sinceritate și deschidere în fața lui Dumnezeu. Astfel ajungem la ceea ce sfântul Paul numea ”kenosă”, nimicire de sine. Modelul nostru este Cristos care, *”fiind din fire Dumnezeu, nu a ținut cu orice preț să apară egal cu Dumnezeu, dar s-a nimicit pe sine luând firea de sclav și devenind asemenea oamenilor”*. (Filipeni 2, 6-7). În viața creștină, această lecție de umilință ce constă în ”nimicirea de sine” nu este doar o inițiativă individuală ci este parte esențială a identității noastre ca Biserică. Postul Mare ne invită la convertirea inimii, atât la nivel personal cât și comunitar.

O inimă plină de milostivire

Mesajul pentru Postul Mare al sfântului părinte Papa Francisc este intitulat *„Întăriți-vă inimile”* (Iac 5,8), temă ce se regăsește și în reflecția noastră. Doar prin practicarea umilinței, păcii și reconcilierii vor putea inimile noastre să devină tari și ancorate în milostivirea și dragostea lui Cristos. Postul Mare este timpul pentru a căuta reînnoirea sufletească prin rugăciune, aprofundarea Scripturilor, Euharistia zilnică și practicarea carismei vincentiene a slujirii săracilor. Toate acestea înseamnă să ai o inimă tare. Să ascultăm cuvintele Sfântului Părinte:

”A avea o inimă milostivă nu înseamnă a avea o inimă slabă. Cine vrea să fie milostiv are nevoie de o inimă puternică, trainică, închisă în fața ispititorului, dar deschisă în fața lui Dumnezeu. O inimă care să se lase pătrunsă de Duhul Sfânt și să ducă pe drumurile iubirii care conduc spre frați și surori. În fond, o

inimă săracă, adică una care-și cunoaște propriile sărăcii și se dedică pentru celălalt. Pentru aceasta, iubiți frați și surori, doresc să-l rog cu voi pe Cristos în acest Post Mare: „Fac cor nostrum secundum cor tuum”: „Fă inima noastră asemenea cu Inima ta”. (Mesajul Sfântului Părinte Papa Francisc pentru Postul Mare 2015, pag. 3).

Acest timp al Postului Mare să ne ajute să creștem în dragostea lui Cristos și în carisma vincentiană, să înaintăm pe calea reconcilierii și să urmăm cărările păcii cu ”inima căită și smerită” (Ps. 50,19).

Fratele vostru în sfântul Vincențiu,

G. Gregory Gay,
Superior general

Traducere

Sora Magdalena